

Min syn på saken

Skriv om den — men skriv kort. Högst 300 ord. Adn.: Arbetaren, Box 413, Södra 1

Varför jaktar ni?

Gång efter annan uppträder något ljudsväv vid radio och talar över tidens jakt. Det är enbart skrattretandet när de uppmanar oss: Jäkta inte! Ja, man kunde ju acceptera uppmaningen om förhållandena vore sådana att vi slapp jakta. Men karusellen går och vi måste hinna med, om vi inte ska bli slagna till slant i denna irrationella värld. Jag såg en ung mor kl. 5 en vintermorgon i snöslask korma med sitt lilla barn på armen antagligen för att lämna bort den lilla medan hon arbetade under dagen, och hur många husmödrar måste inte arbeta borta och sedan under sin "fritid" sköta sitt hem. Hemmet är något som en riktig och ansvars-gämnande humor inte vill låta förfalla eller vanvärda. Har hon dessutom barn att sköta, då kan allt detta jakt ta på nerverna och det är inte underligt att sinnessjukhusen är fulla, liksom även andra sjukhus. Den kollektiva bostadsbebyggelse, som nu tillämpas, förbättrar inte förhållandena. Där måste en massa människor vistas i samma förtugur, samma trappgångar, dagen igenom höra bil-, buss- och motorbuller, en massa högljudna smågänger etc.

Jäktmänniskor! Vad jaktar de för? Måste de jakta? Ja, för att kunna leva och dra sig fram måste vi jakta förtvivlat. För att få ihop till kläder, hyra, mat och höga skatter. Det behövs pengar i statskassan, det finns många tjänstemän i olika grader och dessa vill ha bra löner, en hel del hög-jur måste representera och dessa ska ha en hel del pengar. Det finns många lås att fylla. Prästerna kanske snart behöver löneförhöjning. Bonderna knotar bittona och sent. Rusta måste vi för snart kommer ryssen. O. s. v.

H. H.-af.

Vi har militärdiktatur i Sverige

Man behöver bara se på militärlagarna för att se att Sverige inte är särskilt demokratiskt. Den människa som inte frivilligt inställer sig till militärinskrivningarna hämtas av polisen och får straff. Detta kallar jag för diktatur, men somliga kallar detta för demokrati. Militären menar att våra unga pojkar skall försvara Sverige. Vem är det som äger Sverige? Jo, de stora bolagen. Man kan gott säga att Sverige är bolagens land. Att försvara vårt bolag har väl inte arbetarna så stort intresse av. Men de trogna kallar också detta för demokrati. I ett så demokratiskt land, som Sverige ger sig ut för att vara, skulle det inte existera militärdiktatur, som nu är fallet, men demokratin tar sig underliga former. Inte sant?

H—m.

Ned med personkulten!

Nutida personkult ger ett tydligt bevis för den moderna mänsklighetens förfall. Denna personkult har ingenting att skaffa med den urgammala tvistefrågan om personlighetens betydelse i historien. Anhängarna av tydeliga materialistiska historiefupfattningen har alltid tillskrivit personligheten i historien en minimal betydelse, men även anhängarna av den idealistiska världsskådningen, vilka medger att den enskilda personlighetens underdömda har ett dominerande inflytande i världshistoriens gång, måste tillstå, att personkulten av i dag icke tilltalar dem och att ett oöverstigligt svalg är befäst mellan världshistoriens stora personligheter och de nutida diktatorerna. Att en enskild person tillgärn sig den statliga makten och behandlar massorna som marionetter, är icke längre något nytt.

Vem visste t. ex. vilket "geni" Mussolini var, innan han på sin tid framträdde? Vem kunde gissa, att den hit och dit vacklande socialisten skulle bli så ducé?

Vem kunde märka, att när Pilsudski arbetade revolutionärt i tsarens Ryssland han skulle bli diktator i Polen?

Vem kunde före oktoberrevolutionen varna den kommande hänsynslösa uppbyggnaden av en helt ny stat, i sin egenart ej förut skedad, i den spegelfikt ryske, ordriske socialisteoretikern Lenin?

Vem kunde ana herr Adolf Hitlers kommitliknande bana?

Vem kunde förutse, att den av Lenin tillbakakallade Stalin skulle bli en skräck för icke blott ryssarna utan för hela världen?

Det är psykologiskt märkligt, hur folkens massor aktivt deltar i förhållandet av diktatorerna, ända till förgudning. — Det är ej rätt att ge endast diktatorerna skulden till världförändringarna. Det är massornas själva, som med sjuklig vällyst förödmjukar sig. Det måste sägas ifrån, att denna personkult, som framträder hos både "vänstern" och "högern" (vi har ju också Franco, Peron m. fl.) är ett övertygande bevis för förfall, ett fatigdomsbevis utan like på omdömesförmågan hos nutidens människor. Varje auktoritetstro är dock psykologiskt sett, ett bevis på mindervärdighet hos den för auktoriteten bugande.

A. G. Ruben.

och det är här som Frans Severin — så vitt vi förstär icke av böjelse för varken syndikalistiska eller korporativistiska strävanden, utan av känsla för begreppsklarhet och objektivitet — har gjort vägdande inlägg i debatten.

Vidare. G. A. K. ställer frågan: syndikalism eller korporativism? Detta är naturligtvis grundfråkan i anslutning till Arbetarens befattning med korporativismen. Frågan gäller i stället en med syndikalismen mer eller mindre besläktad "korporativism" — vi sätter ånyo liksom i ledaren citationstecken omkring beteckningen — kontra en på politiska partier byggd statlig centralism. Och det är i detta läge som Arbetaren tagit ställning för det med syndikalismen befryndade. Den parlamentariska statscentralismen har enligt vår mening aldrig hört till syndikalismens "vänkrets".

Och så till sist några ord med anledning av dagens insändare. A. H. spårar brottsliga tendenser hos dem som i SAC:s press "vill införa ordet korporativism". Och det rör sig som synes om en så utpräglat brottslighet att förfalskning inte räcker som beteckning för den. Med sitt "sinne för ordens värde och betydelse" vänder sig A. H. således mot att distinktionerna suddas ut.

Av någon anledning har det emellertid undgått honom att Himmelstrand påvisade nödvändigheten av beteckningen korporativism just för distinktionens skull. Syndikalism och korporativism är besläktade men icke synonyma företeelser, och just därför behövs båda uttrycken för att markera nyanserna. Syndikalismen är förvisso besläktad med socialismen, somliga kanske vill säga att den är socialismen, men icke deslöse uppbyggaren av en helt ny stat, i sin egenart ej förut skedad, i den spegelfikt ryske, ordriske socialisteoretikern Lenin?

Vem kunde ana herr Adolf Hitlers kommitliknande bana? Vem kunde förutse, att den av Lenin tillbakakallade Stalin skulle bli en skräck för icke blott ryssarna utan för hela världen? Det är psykologiskt märkligt, hur folkens massor aktivt deltar i förhållandet av diktatorerna, ända till förgudning. — Det är ej rätt att ge endast diktatorerna skulden till världförändringarna. Det är massornas själva, som med sjuklig vällyst förödmjukar sig. Det måste sägas ifrån, att denna personkult, som framträder hos både "vänstern" och "högern" (vi har ju också Franco, Peron m. fl.) är ett övertygande bevis för förfall, ett fatigdomsbevis utan like på omdömesförmågan hos nutidens människor. Varje auktoritetstro är dock psykologiskt sett, ett bevis på mindervärdighet hos den för auktoriteten bugande.

A. G. Ruben.

Hyresgästernas kongress hålls i kampstämning

Det blåste en genomgående frisk kampstämning under första dagen på den svenska hyresgästföreningens 15:e kongress, som tog sin början på lördagen, vilken inte räckte ordentligt till för de över 300 ombuden och många gästerna. Det var den tilltagande bostadsnöden med alla dess konsekvenser, som gav sin prägel åt såväl debatterna som besluten redan under första dagen.

Till en början såg det som om "slaktandet" av motionerna skulle gå som en dans genom att kongressen utan inlägg instämde i förbundsstyrelsens uttalande till dessa. Det kändes som skulle den till bristningsgränsen fyllda stora borsalen liksom tynga med deltagarna och beröva dem modet att begära ordet. Men man liksnade snart till. Den första fläkten av glad kampstämning yppades vid behandlingen av malmöternas förslag om att kongressen skulle fastställa en minimiavgift av lägst 12 kr. pr år som medlemmarna i respektive hyresföreningar skulle erlägga inom dessa. Och förbundsstyrelsen hade restlöst och färdigt anslutit sig till motionen. Trollhätteombudet Hellström bröt isen. Han utslungade sitt anatema: diktatur, förgenande, att det var nog med att kongressen beslutar om de avgifter som föreningarna skall erlägga till förbundet — och därmed hade kongressen redan hunnit fatta beslut — medan föreningarna bör ha frihet att bestämma avgifterna i övrigt inom dessa. Han fick många instämmanden. Men sedan förbundsordföranden medgivit, att naturligtvis skulle tillämpningen ske med vett och förstånd och att inget sådant våldförande kom att äga rum som skulle kunna äventyra vissa föreningsars bestånd, beslöt kongressen med överväldigande majoritet, konstaterad genom en försöksomröstning, att bifalla motionerna.

"Slavkontrakten"

Den fråga, som under lördagen kom andarna att mobilisera upp var den alltmera utbredningen av de nya "slavkontrakten", som genom industriernas embargo på bostadsfastigheter sammankopplade bostadsbandet med anställningen på arbetsplatserna. Härigenom hindrades såväl arbetskraften som hyresgästernas rörelsefrihet och man börjar återvända till ett "stataresystem" på det industriella området.

I detta avseende ansåg man det inte nog med förbundsstyrelsens uttalande

dustri, som inte alls brytt sig om att sörja för någon bostadsförsörjning. Man var i alla fall eniga om, att i städerna kunde man under inga omständigheter tolerera sammankoppling av bostadsbandet med det löpande bandet inom industrierna.

Lördagen avslutades med att samtliga, både ombud och gäster, bjöds på lunch. Därvid höll arkitekt Wallander, som gärna, som han uttalade sig, önska de ställa till "lite trassel" i de vanliga föreställningarna, ett tal varit han tog tjuren och föredatorerna, under en spansk tjurfäkting till en bild tillämplig instämde i förbundsstyrelsens uttalande till dessa. Det kändes som skulle den till bristningsgränsen fyllda stora borsalen liksom tynga med deltagarna och beröva dem modet att begära ordet. Men man liksnade snart till. Den första fläkten av glad kampstämning yppades vid behandlingen av malmöternas förslag om att kongressen skulle fastställa en minimiavgift av lägst 12 kr. pr år som medlemmarna i respektive hyresföreningar skulle erlägga inom dessa. Och förbundsstyrelsen hade restlöst och färdigt anslutit sig till motionen. Trollhätteombudet Hellström bröt isen. Han utslungade sitt anatema: diktatur, förgenande, att det var nog med att kongressen beslutar om de avgifter som föreningarna skall erlägga till förbundet — och därmed hade kongressen redan hunnit fatta beslut — medan föreningarna bör ha frihet att bestämma avgifterna i övrigt inom dessa. Han fick många instämmanden. Men sedan förbundsordföranden medgivit, att naturligtvis skulle tillämpningen ske med vett och förstånd och att inget sådant våldförande kom att äga rum som skulle kunna äventyra vissa föreningsars bestånd, beslöt kongressen med överväldigande majoritet, konstaterad genom en försöksomröstning, att bifalla motionerna.

Att annat intressant anförande under lunchen kom från den norske representanten Erling Michelsen, ordf. i norsk lejebörsamband. Han ville inte underlåta att uttala ett bekymmer, det nämligen huruvida det var hyresgästerna genom sina rörelser som skulle ange tonen, ställa kraven, eller det var de statliga organen och ämbetsmännen. Han varnade för alltför starkt samröre med de statliga och kommunala myndigheterna. Hyresgästföreningen måste kunna vara sig själv nog.

G. S—m.

Norsk vetenskapsman söker kol i Indien

En norsk vetenskapsman, professor Ove Arbo Höeg, skall söka kol och göra andra undersökningar i Indiens underjord. Professor Höeg har engagerats på ett år av UNESCO för att arbeta i Indien. Han skall leda det paläobotaniska institutet Eorbal Sahni i Lucknow. Detta institut arbetar både vetenskapligt och praktiskt.

Professor Höeg har varit professor vid Oslo universitet sedan 1947. Han har rest jorden runt på jakt efter förstenade växter, som kan röja något om jordens botaniska forntid. Kan man bestämma var de stora förhistoriska skogarna har legat så kan man sluta sig till var de kolförande skikten finns.

BORAS

Lär känna syndikalismen! Denna uppmaning har under den gångna veckan stått att läsa på annonstavorna runt om i staden. Icke mindre än 50 st. av SAC:s propagandaffisch med denna uppmaning har genom Sveabyråns förmedling varit placerade på deras tavlor. Vi har varit i tillfälle att konstatera att affischen studerats av allmänheten samt talats om på arbetsplatserna. Det gäller nu för kamraterna på de olika arbetsplatserna att föra samtalen vidare. Bara det att rörelsens idéer kommer under debatt betyder en hel del och väcker intresse för ytterligare studier av den syndikalistiska rörelsen. Här ges tillfälle att få nya prenumeranter för vår tidning Arbetaren, ett tillfälle som icke får försummas.

För att ytterligare få den syndikalistiska idén belyst har Borås LS ordnat ett offentligt möte torsdagen den 1 november kl. 19.30 i Folkets hus B-sal, varvid Arbetarens red. Evert Arvidsson kommer att tala över ämnet: "Syndikalismen som 'frihetsväktare'". Det bör vara en hederssak för varje medlem i agitera för detta möte. Den frivilliga syndikalismens idéer och syn på frihetsproblemet kommer här att analyseras. Alltså enas vi om att föra en målmedveten agitation för detta möte, så att B-salen blir besatt till sista plats.

Kardan.

Stilfulla affischer!

Finnes på Arbetarens expedition i reklamen för

Arbetaren

Vi har tre olika storlekar och med slående text. Rekvirera dem och placera affischerna i samband med den allmänna agitation som nu genomföres för SAC.

Vi förfoga även över annat lämpligt agitationmaterial. Rekvirera!

Arbetarens expedition, Box 413, Stockholm 1.